

Hallgatói Beszámoló külföldi részképzésről

Név:	Gedai Eszter
NEPTUN kód	GNSF14
Szak:	fuvolatanár, MA 2.
Ösztöndíj fajtája: (húzza alá a megfelelőt)	<ul style="list-style-type: none">• <u>Egyetemi Részképzés</u>• GoEast
Ösztöndíj időtartama (től-ig)	2016. szept. 26 – 2017. jan. 30.
Fogadó egyetem neve, weboldal címe:	LUCA School of Arts Campus Lemmens, http://www.luca-arts.be/en/lemmenscampus

Tapasztalatok a külföldi tanulmányútról:

A zeneművészeti képzésben résztvevő hallgatók azért vannak egy kicsit nehezebb helyzetben, ha külföldi tanulmányok megpályázása kerül szóba, mert a hangszeres oktatás egyéni órák keretében történik. Így nemcsak egy külföldi intézménynek kell fogadóképesnek lennie, hanem elsősorban az intézményben tanító művész-professzor kapacitásának és egyéb, szakmai jellegű elvárásainak kell megfelelnünk, amiről előzetesen személyes előjátszás vagy hanganyag küldése által meg kell őt győznünk. Én mint fuvolista hallgató az egyetem Művészeti Karán, eredetileg Németországba szerettem volna menni Erasmus-ösztöndíjjal, de ott sokkal telítettebbek a zenei tanszakok, nehezebb a bekerülés, és Belgiumban, *Leuvenben* az itteni tanárom talált egy kiváló fuvolaművészt, aki nyitott volt arra, hogy fogadjon. Hogy ezt a lehetőséget valóban ki tudjam használni, az egyetemi részképzési ösztöndíj megpályázása volt a járható út. Végül bebizonyosodott, hogy óriási „szerencse” volt az, amit akkor kellemetlenül éltem meg: egy új világ tárult elém Belgium jellegzetes, középkori hangulatú házacskáival, a megannyi gótikus katedrálissal és nem utolsósorban egy merőben más fuvolaoktatási metódus megismerésével.

Odautamon a kelleténél kissé jobban elfogott a lelkesedés, és a *Brüsszel-Charleroi* reptérről (ez a Belgiumba tartó fapados járatok reptere) jövet *Brüsszel-Midi* vasútállomáson rossz vonatra szálltam: nem *Leuvenben* (franciául *Louvain*), hanem egy bizonyos *Új-*

Leuvenben (Louvain-la-Neuve) kötöttem ki, amely szintén egy egyetemi város, akár csak a flamand vidéken található Leuven, de ez a vallon, tehát francia nyelvterületen van. Ez az egyik szépsége – és persze „buktatója” – az efféle sokszínű országoknak, mint Belgium: a francia (vallon), holland (flamand) és német tagolódás nagyobb körültekintést és toleranciát igényel – a helyi lakosok részéről is. Ennek a nyelvi és – az utóbbi években még inkább fokozódó – etnikai változatosságnak több jótékony hatása is van az ott élőkre. Otthonosabban mozognak az idegen nyelvekben: az angol nyelvtudás például jóval általánosabb és élőbb, és felkészültebbek intézményes szinten is az idegenek fogadására, informálására. Nagyon kellemes tapasztalat volt számomra, hogy egy zenetörténeti kurzust csak miattam tartott a tanár angolul, amire amúgy nem lett volna köteles, mivel nem így volt meghirdetve a tantárgya. A többi hallgatónak sem okozott ez problémát. Megmosolyogató volt számomra időnként, hogy a flamand nyelv – amely többé-kevésbé azonos a hollanddal – mennyire angol-német egyveleg: mivel mindkét nyelvet valamennyire ismerem, lépten-nyomon szembetaláltam magam ismerős flamand feliratokkal, sőt, még a jazztörténet tantárgy vizsgafeladatsorát is ki tudtam volna tölteni a flamandul megfogalmazott kérdések alapján – aztán persze kaptam hozzá angol fordítást.

Leuven egy igazi egyetemi város: ott található a nagy múltú Katolikus Egyetem (*K.U.Leuven*), amely a legrégebbi, ma is fennálló katolikus egyetem a világon, és amelynek könyvtárából került elő az a bizonyos *Leuveni Kódex*, benne az *Ómagyar Mária-siralommal*. Továbbá a városban van még két másik egyetem részlege, amelyek szintén szoros kapcsolatot ápolnak a katolikus egyetemmel. Ezek egyike egy művészeti intézmény, ebbe jártam én. Rögtön a beiratkozásnál kiválthattam három, kedvezményekre jogosító kártyát buszra, sportlétesítményekbe és kulturális eseményekre, amelyeket ki is használtam. Ez a művészeti egyetemi részleg, amelynek *Campus Lemmens* a neve, büszkélkedik valami olyasmivel, ami zenész hallgatók számára különösen értékes kincset jelent: több mint háromszáz gyakorlóterem áll a rendelkezésre! Ez a tény cseppet sem mondható általánosnak: számomra egy olyan elmélyült munkát tett lehetővé, amit itthon, egy jóval szűkösebb légtérben több energiaráfordítással sem tudtam volna véghezvinni. Ha pedig ez a szakmai fejlődésemhez nem lett volna elegendő, megismertem egy olyan fuvolaművész-tanárt, akinek módszereihez, tanítási elveihez hasonlóval még nem találkoztam. Nála minden fuvolaóra közösen, az egész fuvolatanszak részvételével történik, ez mindjárt meg is cáfolja a beszámolóim elején említett utalásomat a zeneoktatás egyéni formájára. Így heti kétszer több órán keresztül hallgattuk egymás

játékát és a tanár hozzáfűzött instrukcióit – ezáltal megismerkedhettünk egymás hangszeres problémáival és az arra irányuló megoldásokkal. Így nemcsak az egyéni gyakorlás vált számomra könnyebbé, hanem a jelenlegi és majdani növendékeimnek is jobban fogok tudni segíteni. Óra közben a tanárunk persze a mi véleményünkre és meglátásainkra is kíváncsi volt, úgyhogy nem lankadhatott a figyelem! Óra után pedig össze kellett foglalnunk e-mailben és elküldeni neki, számunkra mi mondanivalója volt a legutóbbi alkalomnak, pontról pontra – így ő nyomon követhette, mennyire volt hatékony és érthető, amit tanított. Mindez és még megannyi szakmai „fogás” tette őt és az iskoláját nem mindennapi élménnyé.

Belgium már említett etnikai sokszínűségének tökéletes kicsinyített leképezése volt ez a művészeti intézmény: a belgákon kívül előfordult orosz, olasz, bolgár, spanyol, görög, norvég hallgató, és most csak azokat említettem, akikkel szóba is elegyedtem. A fuvolaórákon vagy kamarazenélés közben vagy épp az ebédszünetben rendkívül izgalmas és szórakoztató volt megfigyelni és beigazolódni látni sok sztereotípiát a különböző nációk külső megjelenésére, akcentusára, étkezési szokásaira, temperamentumára stb. nézve.

Leuven utcáit rengeteg biciklis tölti meg éjjel-nappal, ahogy ez egész Belgiumra nagyon jellemző: ha esik, ha fúj, le sem szállnak a biciklikről, a biciklitárolók zsúfolásig telve, de az utak mentén is megannyi kerékpár sorakozik. Legtöbbjük rozszant állapotú, de hát úgymint fogyócikk – gondolják ők –, így valószínűleg azon is csak én lepődtem meg, hogy a várost átszelő kis folyóban egyszerre kettőt-hármat is találtam bedobva. Bárki, aki ideiglenesen tartózkodik Leuvenben, könnyűszerrel és olcsón vehet vagy bérelhet használt bringát, amin akármikor könnyedén túl is adhat. A közlekedés a belvárosi szűk utcákon eleve nem könnyű, de az időnként keresztül-kasul csalinkázó biciklisek teljes figyelmet és türelmet kapnak a sofőröktől, amit nagyon jólesett megtapasztalni. A város nemcsak egyetemistáknak jelent élményt, hanem turistaként is számos látnivalót – és hallgatnivalót rejt. Utóbbi az itt-ott, akár negyedóránként felcsendülő, gyönyörű harangjátékok miatt írom, amik a belváros hangulatosságát még inkább fokozzák. Nem beszélve a lenyűgöző *Beginaudvarról* (középkori női vallási közösségek városon belül felépített „lakónegyede”), amely nagy örömeimre mindig útba esett, amikor a K.U. Leuven pazar spotkomplexumába mentem úszni. Olyankor pár lépésre kicsit kiszakadtam a 21. századból...

A Leuvenben szerzett élményeket remekül kiegészítették más városokba tett látogatásaim az ún. GoPass kedvezménnyel, amely 10 utat tesz lehetővé mindössze 51 Euróért, 26 éven aluliak számára.

Gentben, Brugge-ben, Antwerpenben és Brüsszelben jártam mint önfeledten bámézkodó turista a fantasztikus igénnyel kidolgozott, ugyanakkor kissé szigorú és zord épületek között, amelyek minden flamand városban egyformán őrzik az újkor kezdetén megerősödő, hallatlanul törekvő és egyre művelődő polgári réteg emlékezetét.

Ilyen városokban tanulva még könnyebb elhinni, hogy érdemes megtartani az ő szellemiségüket.

